

да се успокои душата му? Една след друга се надигаха беда, грозни и опасни. Щеше ли да има сили да устои до край? Нямаше ли на сред път да грохне? Не се ли бе помътил вече разума му? Толкова тодини бяха изминали в непосилни борби, в безумни тревоги.

Той стисна глава между дланите си. И тази черна мисъл, която не му дава мира, която ден и нощ неотстъпно го следи и прогонва покоя на краткия му сън.

Той изстена дълбоко, като ранен звяр. Защо, защо той не можеше да изфтрие от ума си ужасния образ, който го тормози. Да беше ръката му, която го мъчи така, би я отсякал... Да беше окото му, би го извадил... Но мисъл, мисъл, как се изфтрива от ума, как се изличават образи от паметта... Как ще изличи образа на мъртвото Бодуеново лице... Усмивката, замръзнала на лицето му, кървавото му чело...

Бодуене, Бодуене! Чистата ти сляка мори неспокойните ми нощи ~~нощи~~... Разкажанието гори душата ми като пъкъл... Грехът разяжда живота ми като отрова... А казваха, че нощем, там, ^{скришно} гдето бяха погребали ~~тайно~~ тялото му, се явявало таинствено сияние, което светело до зори.

И той се залута отново, излезе из полутъмните предверия, изк коридорите, като зъл дух, като нежит, с лявото рамо малко приведено надолу, пригърбен, сломен, остарял... Косите му бяха вече съвсем побелели, бузите му бяха хлътнали, очите му блестяха като в треска...

Страхата, която го срещаше, изплашено се дръпваше настрана и се прекръстваше. А той отминаваше, без да забележи никого, втренчен в нещо невидимо, като говореше сам на себе си и отвреме навреме правеше странни движения във въздуха. Кому се заканваше? На Анри? На Монферато? На Ласкарис?

Зората завари царя седнал на креслото си, с обронена на